

Arrest

nr. 289 157 van 23 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2021 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 december 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van 27 juli 2021 onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 289 156 van 23 mei 2023 verwierp de Raad dit beroep.

Op 12 december 2022 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: F., G. R.

geboortedatum: [...]1970

geboorteplaats: R.

nationaliteit: Iran

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als F., G. ,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene heeft geen gezin in België, het gaat slechts om een tijdelijke scheiding met de opgebouwde sociale relaties.

De gezondheidstoestand : Er worden geen medische elementen aangehaald waardoor betrokkene niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende op 18 juni 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 12 december 2022. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. Verzoeker heeft de nationaliteit van Iran. Hij is afkomstig uit Roodsar. Hij diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten. Hij kwam toe in België op 11 september 2018.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Iran).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Iran (“nationaliteit: Iran”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

4. De motieven in de bestreden beslissing - dewelke zich ertoe beperken te stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien met een geldig visum en er geen elementen zouden zijn die

dienen overwogen te worden in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet - geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing (zoals hierboven toegelicht).

Het langdurig verblijf van verzoeker in België en de afwezigheid uit Iran kan worden vastgesteld op basis van zijn administratief dossier en de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, waaruit onder meer blijkt als volgt dat verzoeker Iran heeft verlaten en dat hij op 11 september 2018 aankwam in België. Sindsdien verblijft verzoeker in België. Verzoeker doorliep meerdere procedures tot internationale bescherming, waaruit eveneens kan worden vastgesteld dat verzoeker steeds in België heeft verbleven.

Verzoeker heeft derhalve een langdurige binding met België, gelet op zijn langdurig verblijf in België en zijn afwezigheid uit zijn land van herkomst (zoals ook blijkt uit het administratief dossier). Deze zeer langdurige periode dat verzoeker woonachtig is in België sinds zijn aankomst in België in 2018 wordt daarentegen niet (kenbaar) betrokken in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde. Er wordt in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde niet verwezen naar de lange periode dat verzoeker Iran heeft verlaten en zijn verblijf sinds 11 september 2018 in België, terwijl verzoeker wel de beslissing verkrijgt dat hij verplicht wordt België te verlaten en terug dient te keren naar Iran. Het staat evenwel vast dat verzoeker reeds verschillende jaren geleden Iran verlaten heeft en niet meer is teruggekeerd.

Verzoeker verblijft sinds 11 september 2018 onafgebroken in België. Het is dit gedeelte van het leven van verzoeker dat voorop staat. De gemachtigde is dan ook gehouden om een actuele beoordeling te maken van de situatie van verzoeker, rekening houdende met zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker wees er in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet bovendien op dat een familiale ruzie aan de basis lag van zijn vertrek uit Iran. Er wordt geen rekening gehouden met de familiale ruzie en, vervolgens, het vertrek van verzoeker uit Iran. Deze elementen dienden in overweging te worden genomen door de gemachtigde.

Door verzoeker werden er verder herhaaldelijk verklaringen en documenten overgemaakt in verband met zijn religieuze overtuiging (als getuige van Jehova) en de gevolgen die hij vreest bij een terugkeer naar Iran. Hij maakte zoveel hij kon duidelijk dat zijn religieuze overtuiging oprecht en doorleefd is. De langdurige en volgehouden bekering van verzoeker maakt een essentieel onderdeel uit van zijn identiteit. Verzoeker benadrukt daarbij dat hij zich bekeerde en hij zich afkeerde tegen de islam, hetgeen een strafbaar feit uitmaakt in Iran.

Verzoeker kan dan ook in Iran als bekeerd worden gepercipieerd en/of een afvalligheid worden toegedicht, waardoor verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt. Afvalligheid vormt een strafbaar feit, hetgeen bestraft kan worden met de doodstraf. Gelet op artikel 167 van de grondwet kunnen rechters afvalligen op basis van hun eigen interpretatie van de islamitische rechtsbronnen en fatwa's een gevangenisstraf opleggen of ter dood veroordelen (Algemeen ambtsbericht Iran Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, mei 2022, punt 3.2.2.4, pagina 67-68, te consulteren via: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/05/31/algemeen-ambtsbericht-iran-van-mei-2022>).

De verzoekende partij benadrukt verder dat de (algemene) situatie in Iran grondig wijzigde nadat verzoeker uit Iran is vertrokken.

De protesten in Iran, in de volksmond ook de Mahsa Aminiprotessen, zijn protesten tegen het regime van Iran. De protesten begonnen naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini (een jonge Koerdische vrouw). Amini werd op 13 september 2022 opgepakt door de zedenpolitie van Teheran. Drie dagen later overleed Mahsa Amini. De dood van Amini was de vonk voor een golf van aanhoudende protesten doorheen het volledige land, waarbij reeds honderden doden en duizenden gewonden vielen.

De tijdlijn van deze omwenteling in Iran kan worden samengevat als volgt (zie: <https://researchbriefings.files.parliament.uk/documents/CBP-9679/CBP-9679.pdf>):

In september 2022 werd Mahsa Amini, een 22-jarige Iraans-Koerdische vrouw, gearresteerd door de Iraanse zedenpolitie wegens haar vermeende niet-naleving van de islamitische kledingvoorschriften van het land.

Drie dagen later stierf Amini terwijl hij in hechtenis zat. Iraanse functionarissen ontkennen berichten dat ze door de politie is geslagen en zeggen dat ze een natuurlijke dood is gestorven. Haar dood leidde tot massale protesten. Ondanks waarschuwingen van veiligheidstroepen gaan deze protesten door.

De eerste protesten werden gehouden in Saez, in Koerdistan, bij de begrafenis van Amini. Protesten verspreidden zich naar Iraanse steden, waaronder de hoofdstad Teheran, en universiteiten. De Iraanse president, Ebrahim Raisi, bezocht de familie van Amini op 18 september en verklaarde dat er een onderzoek zou komen naar haar dood. Op 7 oktober concludeerde een lijkschouwer dat Amini niet stierf door slagen op haar hoofd en ledematen.

Op 22 september werd de toegang tot sociale mediasites zoals Instagram en WhatsApp in Teheran en Koerdistan door de autoriteiten geblokkeerd om de organisatie van protesten te belemmeren. Als reactie daarop zeiden de VS dat het zou werken om de internettoegang voor Iraniërs uit te breiden.

De eerste pro-regime- en pro-hijab-bijeenkomsten werden eind september gehouden.

Op 24 september vonden de eerste raket- en drone-aanvallen plaats door de islam De Revolutionaire Garde (IRGC) werd gelanceerd tegen Koerdische groeperingen in de Iraakse regio Koerdistan. Iran beschuldigde de groepen ervan terroristische activiteiten en geweld binnen Iran te steunen. In november werden nog meer aanvallen gemeld. De IRGC is een Iraanse militaire organisatie die zowel in Iran als in het buitenland werkt om de Iraanse invloed uit te breiden. De VS bestempelden het in 2019 als een terroristische organisatie.

Volgens Amnesty International was 30 september 2022 de dodelijkste dag van de protesten. De ngo en lokale activisten stellen dat in de stad Zahedan ten minste 66 mensen zijn gedood door veiligheidstroepen, hoewel het cijfer hoger kan zijn. Zahedan heeft een grote Baloch-populatie, die eerder het slachtoffer zijn geweest van discriminatie. Militanten van de staat vielen een politiebureau aan.

De kritiek op buitenlandse regeringen nam in oktober toe toen hoge Iraanse leiders hun eerste publieke verklaringen aflegden. De Opperste Leider, President en leiders van de IRGC beweren dat de VS, Israël, het VK en anderen hebben gewerkt aan het ondermijnen van de Islamitische Republiek. Zowel Iran als het VK hebben elkaars diplomatenvertegenwoordigers opgeroepen om hun bezorgdheid te uiten. Meest recentelijk, op 11 november, ontbood de Britse minister van Buitenlandse Zaken de zaakgelastigde van Iran om vermeende doodsb bedreigingen te uiten tegen enkele in het VK gevestigde journalisten. Als reactie op de sancties die tegen Iran zijn opgelegd, heeft Iran zijn eigen sancties opgelegd aan enkele buitenlandse organisaties en individuen, waaronder enkele parlementariërs in het VK.

In oktober waren er berichten overstakingen en protesten in de Iraanse energiesector. Protesten door een reeks arbeiders zijn echter relatief afwezig geweest. Dit kan te maken hebben met de druk van de kosten van levensonderhoud, de informele aard van het werk en de strijd om zich te organiseren. Gerapporteerde protesten, vooral in oktober en november, zijn geconcentreerd rond universiteiten, hoewel er meldingen zijn van winkelsluitingen. Bij eerdere protesten waren ook schoolkinderen betrokken.

De betrekkingen van Iran met Europese en Noord-Amerikaanse landen zijn in oktober verder verslechterd met berichten dat het land Rusland drones en raketten heeft geleverd voor zijn oorlog in Oekraïne. Het VK was een van degenen die als reactie hierop verdere sancties tegen Iran hebben ingevoerd.

Op 31 oktober kondigden de autoriteiten aan dat Iran openbare processen zal houden tegen ongeveer 1.000 gedetineerde demonstranten in Teheran. In november 2022 werd door een Iraanse rechtbank voor het eerst de doodstraf opgelegd aan een demonstrant.

Bij een (gedwongen) terugkeer zou verzoeker derhalve in een land terecht komen dat gedomineerd wordt door protesten tegen het regime en waarbij het regime bijzonder hard (met dodelijk geweld) optreedt tegen personen die zich keren tegen het regime of als tegenstanders worden aanzien.

Er blijkt evenwel niet dat met deze elementen op enigerlei wijze werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

In het eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat er een samenhang bestaat tussen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat van dezelfde datum dateert. Hij voert aan dat hij een beroep heeft ingediend tegen de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing en dat indien de Raad zou oordelen dat dit beroep gegrond is, in het kader van de goede rechtsbedeling ook het bevel om het grondgebied uit het rechtsverkeer moet gehaald worden.

De Raad stelt evenwel vast dat hij bij arrest nr. 289 156 van 23 mei 2023 het beroep gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 december 2022 heeft verworpen. Bijgevolg kan dit geen aanleiding geven tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

In het tweede onderdeel geeft verzoeker een theoretische toelichting bij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij onder meer toelicht dat deze wetsbepaling ook hogere rechtsnormen zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM weerspiegelt.

Verzoeker vervolgt dat de thans bestreden beslissing niet enkel het illegaal verblijf vaststelt maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Bijgevolg moet verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing binnen de dertig dagen naar Iran terugkeren.

Volgens verzoeker blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie zoals hij in zijn verzoekschrift onder “feiten” heeft uiteen gezet. Hij wijst specifiek op zijn lang verblijf in België sedert 11 september 2018 en het feit dat hij meerdere procedures om internationale bescherming heeft doorlopen, waaruit blijkt dat hij steeds in België heeft verbleven. Verzoeker meent dat de gemachtigde zijn langdurig verblijf in het land niet kenbaar heeft betrokken in zijn beoordeling omdat de gemachtigde niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar het feit dat hij sedert vier jaar onafgebroken in het Rijk verblijft. De gemachtigde diende nochtans een actuele beoordeling te maken van zijn situatie en heeft dit niet gedaan. Verder heeft verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op de familiale ruzie die aan de basis lag van zijn vertrek. De gemachtigde had deze elementen in overweging moeten nemen.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker zelf in het eerste onderdeel erkent dat er een samenhang bestaat tussen de onontvankelijkheidsbeslissing volgend op zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de thans bestreden beslissing. Er blijkt ook dat beide beslissingen van dezelfde datum dateren en op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend werden verzonden. Verzoeker kan aldus geacht worden kennis gehad te hebben van de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing op het moment dat hij kennis kreeg van de thans bestreden beslissing. De motieven die aldus betrekking hebben op verzoekers privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, of op zijn familieleven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en die reeds besproken werden in de onontvankelijkheidsbeslissing dienden bijgevolg niet herhaald te worden in het thans bestreden bevel. Uit de onontvankelijkheidsbeslissing blijkt afdoende dat met deze elementen aangaande zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden.

Wat betreft het betoog aangaande het verblijf in België sedert vier jaar voor het nemen van de voormelde beslissingen en wat betreft de familiale ruzie stelde de Raad in zijn arrest nr. 289 156 van 23 mei 2023:

“Anders dan verzoeker aanvoert, volgt de Raad niet dat de periode sedert 2018, tijdens dewelke verzoeker zich in België bevindt, niet kenbaar betrokken is in de beoordeling of verzoeker nog een netwerk heeft in Iran waarop hij zich kan beroepen. Zoals verzoeker zelf aanhaalt, heeft de gemachtigde gewezen op het feit dat verzoeker ruim 48 jaar in Iran heeft verbleven en dat zijn verblijf en opgebouwde banden niet kunnen vergeleken worden met de relaties in het herkomstland. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk en meent dat de gemachtigde wat betreft familiebanden inderdaad mag veronderstellen dat deze een afwezigheid van verschillende jaren kunnen overbruggen. Verzoeker was op het ogenblik van de bestreden beslissing 52 jaar en was sedert 4 jaar in België. Verzoeker overtuigt niet met de eenvoudige stelling dat het de laatste 4 jaar zouden moeten zijn, die primeren als men de banden die hij heeft met Iran of met België vergelijkt. Het feit dat de gemachtigde een actuele beoordeling moet maken, doet hieraan geen afbreuk. De Raad kan niet aannemen dat het louter verstrijken van 4 jaar voldoende zou

zijn om de familiebanden met zijn twee zussen en zes broers in Iran te verbreken, zoals verzoeker aanvoert. Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde niet letterlijk heeft gewezen op het feit dat verzoeker sedert 11 september 2018 in België is, blijkt toch dat de gemachtigde aanstipt dat verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 17 september 2018, hetgeen ongeveer op hetzelfde neerkomt, aangezien een verzoeker om internationale bescherming in principe wordt geacht binnen de acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming te doen conform artikel 50 van de Vreemdelingenwet, tenzij hij bij binnenkomst over een ander verblijfsrecht beschikt.

Waar verzoeker aanvoert dat het kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig om ervan uit te gaan dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij zich niet kan beroepen op zijn familie aangezien juist een familiale ruzie aan de basis lag van zijn vertrek uit Iran, kan de Raad volgen dat verzoeker hierop heeft gewezen in zijn aanvraag. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde heeft verwezen naar het parcours dat verzoeker reeds heeft doorlopen waaruit blijkt dat hij reeds vier verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend en geen van die verzoeken aanleiding kon geven tot de erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er werd door de Raad in het kader van die verzoeken onder meer geen geloof gehecht aan het relaas van verzoeker aangaande het risico dat zou voortvloeien uit zijn familiegeschil. Bovendien blijkt dat het geschil betrekking had op verzoekers' schoonfamilie en dit dus geen afbreuk doet aan het motief van de gemachtigde dat hij zich kan beroepen op de steun van zijn zussen en broers. Verzoeker betwist niet dat hij tijdens de asielprocedures heeft verklaard twee zussen en zes broers te hebben. Zonder van een formele zorgverbintenis of onderhoudsverbintenis te spreken, zoals verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, kan de gemachtigde er inderdaad redelijkerwijs van uitgaan dan familiale banden, in casu met de eigen familie (en niet met de schoonfamilie) ondanks een afwezigheid van vier jaar nog steeds voldoende sterk kunnen worden geacht om ervan uit te gaan dat zij verzoeker kunnen opvangen of vooral in de beginfase kunnen helpen wanneer hij zijn aanvraag om een visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in Iran zou indienen."

Er kan opnieuw naar deze beoordeling worden verwezen, dermate dat geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden.

Verder gaat verzoeker in op het feit dat hij verklaringen en documenten heeft overgemaakt aangaande zijn geloof, meer bepaald als getuige van Jehova en de gevolgen die hij daarom vreest in geval van terugkeer naar Iran. Hij heeft getracht aan te geven dat zijn religieuze overtuiging doorleefd en oprecht is en stelt dat die bekering een essentieel onderdeel is van zijn identiteit. Op grond van die bekering en overtuiging loopt verzoeker een gevaar voor vervolging in Iran en hij verwijst daarbij naar het algemeen ambtsbericht over Iran van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van mei 2022. Hij licht ook toe dat de algemene situatie in Iran grondig is gewijzigd toen hij uit Iran is vertrokken. Verzoeker gaat vervolgens in detail en uitgebreid in op de protesten die in Iran zijn ontstaan als gevolg van de dood van Mahsa Amini, die stierf nadat zij werd opgepakt door de zedenpolitie. Hij geeft een tijdslijn van de Iraanse protesten sedert september 2022, toen Mahsa Amini werd gearresteerd, gebaseerd op een research briefing van het Britse parlement van 30 januari 2023, getiteld "*Iran protests 2022: Human rights and international response*". Verzoeker concludeert dat hij in geval van terugkeer zou terechtkomen in een land dat gedomineerd wordt door protesten tegen het regime waarbij dit regime bijzonder hard, met dodelijk geweld, optreedt tegen personen die zich keren tegen het regime of die als tegenstanders worden aanzien. Verzoeker stelt evenwel dat op generlei wijze blijkt dat met die gegevens bij het nemen van de beslissing werd rekening gehouden.

Verzoeker kan gevolgd worden dat het van algemene bekendheid is dat de algemene situatie in Iran grondig is gewijzigd in 2022 toen protesten zijn ontstaan als gevolg van de dood van een jonge vrouw die stierf nadat zij werd opgepakt door de politie. Echter, de Raad kan niet aannemen dat de gemachtigde uit eigen beweging over de algemene situatie diende te motiveren aangezien hij er niet diende vanuit te gaan dat de situatie dermate verslechterd is dat van geen enkele Iraniër kan verwacht worden terug te keren aangezien dit een reëel risico zou kunnen inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt aannemelijk dat het Iraans regime inderdaad gewelddadig optreedt tegen personen die zich keren tegen het regime of als tegenstanders worden aanzien, echter verzoeker heeft de kans gehad in zijn vier internationale beschermingsverzoeken om dit wat hem betreft geloofwaardig te maken, doch de Raad moet vaststellen dat dit niet werd aanvaard. Waar verzoeker aanstipt dat hij een Jehova getuige is en daarom vervolging vreest in geval van terugkeer, merkt de Raad op dat hij deze bekering reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede, derde en vierde internationaal beschermingsverzoek, dat al deze verzoeken werden geweigerd en dat de beroepen tegen de weigeringsbeslissingen van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen door de Raad werden verworpen bij

arresten nrs. 248 964 en 269 041 en laatst nog bij arrest nr. 286 043 van 13 maart 2023. De Raad dient het gezag van gewijsde van deze arresten te respecteren en kan er thans geen andere mening op nahouden, tenzij verzoeker een element aanbrengt dat nog niet eerder aan de Raad werd voorgelegd en dat, indien dit element had voorgelegen, aanleiding had kunnen geven tot een ander oordeel. Verzoeker heeft evenwel niets nieuws aangebracht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES